

เพชรสีเพลิง

บทที่ 5

แม้โต๊ะอาหารจะมีรูปร่างกลม แต่คนเกือบจะทั้งหมดที่นั่งล้อมอยู่ในจังหวะห่างที่พอเหมาะ กลับแบ่งเป็นสองฝ่ายที่มีความขัดแย้งกันอย่างชัดเจน พวกเขากำลังรับประทานอาหารจีนเลิศรสราคาแพงลิบ ต้มเครื่องต้มที่คนฐานะปานกลางไม่อาจจะนึกถึง พูดคุยกันด้วยเรื่องตลกขำขัน บ้างก็กระเซ้าเย้าหยอกกันราวกับเป็นเพื่อนสนิทรักใคร่ แต่ที่แทรกอยู่เป็นยาดำคือข้อธุรกิจที่มีผลประโยชน์ขัดแย้ง และทำให้สีหน้าของแต่ละคนเคร่งเครียด บางครั้งแฝงความไม่พอใจจนถึงโกรธเกรี้ยวขึ้นเป็นระยะ

มีแต่บุญยงคนเดียวเท่านั้น ที่ไม่ได้อยู่ข้างไหน และดูจะเอร็ดอร่อยกับรสชาติของอาหารมากกว่าใครอื่น ชายสูงวัยในเครื่องแต่งกายเรียบง่ายแต่ดูภูมิฐาน ถูกขอร้องให้มาอยู่ร่วมด้วย ในฐานะที่เขาเป็นที่เคารพนับถือของทั้งสองฝ่าย ซึ่งผลประโยชน์ที่ขัดแย้งกันหนักขึ้นทุกวัน ทำให้ต่างก็แทบจะไม่ยอมเผชิญหน้าเพื่อหาทางแก้ไข ปัญหา นอกจากลอบโจมตีกันอยู่ข้างหลัง

ริปไตยที่นั่งข้างๆ บุญยงนั้น อยู่ฝ่ายเซว่งเต็มตัว เพราะมีหุ้นในบริษัทของเซว่งด้วยส่วนหนึ่ง แต่เพราะไม่เคยแสดงออกว่าเป็นคู่บาทหมางที่ชัดเจน จึงได้แต่นั่งเงิบเมื่อบรรยากาศเข้าสู่ความตึงเครียด พอถึงจุด เซว่งก็ระเบิดด้วยธรรมชาติของคนที่มีอารมณ์รุนแรง

“เสียเผด็จนิโนบายผิดพลาดแล้วชอบแก้ปัญหาด้วยการทุ่มตลาด ผมว่าวิธีการนี้มันเป็นทางออกของคนไม่มีปัญญาเท่านั้น ทำงานแต่เสียหายมากมายกันทั้งสองฝ่าย”

เผด็จนิโน แต่ก็ผินยืมเมื่อตอบโต้

“เรื่องทุ่มตลาดนี้เสียเซว่งก็เคยทำนะไม่ใช่ว่าไม่เคย ตอนนั้นคุณไม่มีสินค้ายืนมือด้วยซ้ำ แต่พอผมปล่อยของออกไปจนตลาดอึมครึมก็ประกาศลดราคาแล้วยังมีของแจกของแถมทำให้ผมเสียหายมาก่อนเหมือนกัน”

“นั่นคงจะนานมาแล้ว ผมจำไม่ได้แล้วว่าทำอย่างนั้นเมื่อไหร่”

เผด็จนิโน ยืม แต่ว่าประกายตาก้าวกระด้าง พูดเจือหัวเราะ

“เรื่องไม่ดีของคุณ คุณก็จำไม่ได้ทุกทีนั่นแหละ”

เซว่งวางมือลงบนโต๊ะแรงจนเกิดเสียงดัง ทำให้บุญยงต้องหันมามองอย่างเคร่งขรึม

“ผมเป็นลูกผู้ชายพอที่จะรับว่าทำหรือไม่ทำอะไร สภาพการคำเปลี่ยนไปทุกวัน สิ่งที่ผมทำตอนนั้นมันสมควรแล้วกับสภาพการคำในเวลานั้น แต่ตอนนี้วิธีนั้นล้าสมัยไปแล้ว”

เผด็จนิโน ยืม “แต่สำหรับผมมันยังใช้ได้ และประเทศนี้เป็นประเทศเสรีนะครับ ไม่มีอะไรจะมากำหนดเป็นกฎเกณฑ์ว่าเมื่อไรวิธีการไหนจะใช้ได้หรือไม่ได้... จริงไหมครับคุณริปไตย...” เขาส่งยิ้มให้คนที่ถูกเรียกอย่างทำทนาย

ริปไตยขยับตัว พูดไม่เต็มเสียง “เรื่องนี้ผมไม่ค่อยรู้ เพราะไม่ได้จับงานโดยตรง”

“แต่คุณก็มีหุ้นอยู่กับเสียเซว่งไม่น้อยไม่ใช่หรือครับ”

“ไม่มากเท่าไรหรอกครับ ผมมีงานอื่นทำอยู่”

บุญยงจึงแทรกด้วยความพยายามที่จะคลี่คลายบรรยากาศ แสร้งทำน้ำเสียงและสีหน้าล้อเลียน “เสียริปไตยไม่ชอบทำงานหนัก ชอบแต่งงานทำเด็ก...” เขาเกลื่อนเสียงจนคำว่า เหล็ก และ เด็ก แทบไม่มีความแตกต่าง

รอยยิ้มปรากฏขึ้นในใบหน้าเครียดขรึมของทุกคน บางคนหัวเราะครืน แต่คนที่กำลังโกรธเพียงแต่ป่นยืมผินๆ

“งานนั้นใครๆก็ชอบครับพี่ง หรือพี่งไม่ชอบ” เผด็จนิโน คล้อยตาม

“ถึงผมจะชอบก็ไม่มีปัญญาแล้วละ ไม่ได้เป็นหนุ่มเหมือนพวกคุณนี่ ผมขายน้ำตาลของผมไปดีกว่า น้ำตาลช่วยให้คนแก่กระชุ่มกระชวย”

“แต่น้ำตาลมากเกินไปก็เป็นอันตรายกับผู้สูงวัยนะครับ”

คนในกลุ่มร่วมหัวเราะด้วย

“ใช่ น้ำตาลอาจทำให้เป็นเบาหวานแต่ว่าอันตรายมันมาช้าๆ ถึงยังงี้ก็ไม่ทำให้ถึงกับหัวใจวายตายบนเตียงเหมือนงาน... ทำเหละๆ หลอกจริงไหม” เขาแก้มองคำทำน้ำเสียงสนุกสนาน

“แต่ถ้าเลือกได้ผมขอเลือกหัวใจวายตายบนเตียงดีกว่านะครับ”

คนในกลุ่มช่วยสอดแทรกด้วยเสียงหัวเราะ

เขวงตี้มเหล้าดับอารมณ์กรุ่นอย่างไม่เห็นขาดด้วย

กลุ่มคนทยอยกันลากลับในเวลารวดเร็ว หลังจากที่มีการเจรจาต้องจบลงเพราะคู่สนทนาหมดความอดทนต่อกันโดยไม่เห็นผลในทางบวก บุญยงทิ้งท้ายก่อนจะแยกตัวกลับไปก่อนด้วยสีหน้าอ่อนนอกอ่อนใจว่า

“ค่อยๆคิดหาทางแก้ไขก็แล้วกัน ทะเลาะกันก็ไม่มีประโยชน์ นอกจากทำให้เกิดความเสียหายไปเปล่าๆ”

เขวงซึ่งมีสีหน้าตึงเครียดพาธิปไตยออกจากห้องอาหารมาถึงบริเวณห้องรับรองกว้างใหญ่ที่ชั้นล่างทางด้านหน้า มีแขกอื่น ๆ นั่งอยู่ตามเก้าอี้สนามที่กระจายกันอยู่บ้าง นักดนตรีกำลังเล่นเปียโน พลากร้องเพลงคลออย่างไพเราะ แต่ไม่อาจทำให้เขวอารมณ์ดีขึ้น

“ผมคิดแล้วว่ามันต้องไม่ได้ผล เจรจาครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ได้ทำอะไรขึ้นมานอกจากเสียอารมณ์ไปเปล่าๆ” เขายังฉุนเฉียว

ธิปไตยส่ายหน้า “พูดกันไม่รู้เรื่องจริงๆ ผมว่าคงทำอะไรไม่ได้หรอกนอกจากเล่นกันไปแบบนี้แหละ”

“ทำได้ซีถ้าคุณบุญยงใจแข็งยื่นคำขาดกับทางโน้นสักนิด ผมรู้ว่าเขามีบุญคุณคุณอยู่ ไม่ว่าคุณบุญยงจะพูดอะไร นายเผด็จจะต้องทำตามอย่างแน่นอน”

อีกฝ่ายพูดอย่างรู้ดีว่า “คุณยังไม่ใช่คนที่ใครจะบอกให้ทำอะไรได้หรอก เขามีความคิดมีจุดยืนของตัวเอง ถึงผมไปกราบร้อยครั้ง เขาก็ไม่ฟังหรอกถ้าสิ่งที่เราขอมันฝืนความรู้สึกของเขา”

เขวงพยักหน้าอย่างเข้าใจ “ถึงยังไงคุณก็ลองตะล่อมดูหน่อยได้ไหม ถ้าคุณบุญยงอยู่ข้างเราแล้วละก็ทุกอย่างจะง่ายขึ้น”

“เอาเถอะ ผมจะลองหาทางพูดดู”

ท่าทางของเขวงผ่อนคลายลง “ผมว่าเขาฟังคุณนะ แต่ว่าเขาไม่เคยเห็นผมอยู่ในสายตา ผมถึงพยายามอยู่ให้ห่างๆ ถ้าไม่จำเป็นผมไม่อยากไปเจอหน้าเขาเลย”

ธิปไตยยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา “ผมต้องกลับบ้านละ”

“กลับบ้าน... กลับไปทำอะไรปานนี้ นี่ผมกำลังจะชวนคุณไปเที่ยวเขียวนะ มีของดีจะแนะนำให้” เขวงจับแขนเพื่อนพลากร์แล้วตาอย่างมีนัย

“ไม่เอาละขอใจ ผมมีของดีรออยู่ที่บ้านแล้ว” ธิปไตยตอบพลากร์หัวเราะ

“ของดีที่บ้าน จริงนะรี”

อีกฝ่ายเฉลยว่า

“พรรณรายยังโง่ละ ผมพาไปอยู่ที่บ้านตั้งนานแล้ว”

“ฮ้า จริงหรือ แล้วไม่มีปัญหาเกี่ยวกับลูกๆ หรือ สัมว่ายังไงบ้าง”

“ก็ไม่เห็นว่าจะยังไง ผมว่าเขาคงเข้ากันได้ สัมเข้าใจพอเสมอ”

“ลูกสาวคุณน่ารัก” เขวงพูดยิ้มๆ

พอพูดถึงปัญหาก็ เขาก็อดไม่ได้ที่จะนึกถึงลูกสาวอีกคนหนึ่งของเพื่อน แต่ก็รู้สึกกังวลใจที่จะไม่เอ่ยถึงภัสสร ธิปไตยไม่ชอบลูกสาวคนนี้ อาจจะไม่เกลียดเสียด้วยซ้ำ.....

หลังกลับจากมหาวิทยาลัย ถ้ายังไม่คำ ภัสสรจะวิ่งอยู่ในสนามกับเจ้าสุนัขใหญ่วัยหนุ่ม เมื่อแปดเดือนก่อนมันยังเป็นลูกสุนัขตัวเล็กที่พี่สาวอุ้มมาส่งให้

“เวลาอยู่บ้านสรจะได้ไม่บ่นว่าเหงา”

หญิงสาวกำลังศึกษาในชั้นปีสุดท้าย คร่ำเคร่งกับการทบทวนตำราวิชาเรียน แล้วยังพยายามเสาะแสวงหาที่เรียนต่อในต่างประเทศผ่านระบบการสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์สมัยใหม่ เป็นภาพเจเนตาที่คนในบ้านจะเห็นเธอนั่งเป็นชั่วโมงอยู่หน้าจอเครื่องคอมพิวเตอร์ในห้องนอน

สตรีผู้หนึ่งปรากฏกายขึ้นที่ประตู ใบหน้าสวยหวาน ผิวขาวผอมยาวเหยียดสีแปลกแบบเดียวกับปัทมสี กางเกงทรงแคบและเสื้อยืดแขนกุดพอดีตัวเน้นให้เห็นรูปร่างสมส่วนที่มีช่วงทรงอกอวบอิม สะดุดตา ภัสสรหันมองแล้วยิ้มให้ ก่อนจะหันกลับไปหาจอคอมพิวเตอร์ตามเดิม

พรรณราย เข้ามาพักอาศัยอยู่ด้วยจะครบเดือนแล้ว ปัทมสีบอกเธอว่า

“พรรณรายเป็นญาติของพ่อมาทำงานด้วยแล้วไม่มีที่พัก พ่อก็เลยให้มาอยู่ด้วย”

หญิงสาวต้อนรับผู้มาใหม่อย่างมีไมตรี รู้สึกแปลกใจที่พี่สาวหมางเมินหญิงสาวสวยอ่อนหวานช่างเอาใจผู้นี้ แต่เพราะต่างก็มีภาระหน้าที่ จึงสนใจอยู่กับเรื่องของตนมากกว่าอย่างอื่น เข้าชั้นต่างคนก็ต่างขับรถออกจากบ้าน ตกเย็นคำก็กลับกันคนละเวลา

แล้วก็เก็บตัวอยู่ในที่ทางของตน จนแทบจะไม่ได้เจอเจอพูดคุยกันด้วยซ้ำ

พรรณรายพูดว่า “อาหารเย็นหมดแล้ว พี่พรรณรอตั้งนาน นึกว่าน้องสรอาบน้ำแล้วจะลงไปทานด้วยเสียอีก”

“พี่พรรณทานก่อนซิคะ ก็สรบอกหลายครั้งแล้วว่าไม่ต้องรอ”

“โถ ไม่รอได้ยังไง ใครจะกล้าให้เจ้าของบ้านทานทีหลัง”

“พี่พรรณก็ เจ้าของบ้านอะไรกัน สรไม่ใช่สักหน่อย”

“งั้นก็ลูกสาวเจ้าของบ้าน” เธอพูดยิ้มๆ

ภัสสรอยากจะทำว่า ‘ ก็ไม่ใช่อีกนั่นแหละ ’ แต่ก็หยุดไว้ สีน้หน้าทีเจื่อยิ้มกลับหม่นหมอง

ในระยะหลังๆ นี้ เธอเชื่อสนิทใจว่าเธอไม่ใช่ลูกของพ่อ แต่เป็นเด็กที่แม่เก็บมาเลี้ยง ตลอดเวลาสี่สิบเอ็ดปีที่เกิดมา หากไม่ใช่เพื่อแสดงต่อหน้าสังคมของคนภายนอกในภาวะที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ภัสสรจำไม่ได้ว่าพ่อเคยแสดงความรักใคร่ใยดีเธออย่างที่พ่อลูกจะพึงกระทำตั้งแต่เมื่อไร ตั้งแต่เกิดมาเธอมีก็แต่แม่ พี่สาว และญาติสนิทเท่านั้นที่เป็นเป้าหล่อหลอม

เธอเคยถามป้าณรว่า “สรเป็นลูกแท้ๆ ของพ่อแม่หรือเปล่า”

แทนคำตอบ ป้าณรสีขมวดคิ้วเอ็ดให้ว่า

“ถามอะไรไม่เข้าเรื่อง อย่าไปพูดกับคนอื่นแบบนี้นะ อายเขาตายเลย”

คนภายนอกไม่รู้ถึงความห่างเหินในระหว่างพ่อลูก จะมีก็แต่คนสนิทกันเท่านั้น สำหรับภัสสร หัวใจเธอโหยหาคำว่า “พ่อ” และ “ลูกสาวของพ่อ” มาตั้งแต่จำความได้แล้ว

เธอพูดกับพรรณรายว่า

“สรไม่ถือว่าทานก่อนทานหลังหรือคะ พี่พรรณ แต่ไหนแต่ไร มารสก็ทานไม่เป็นเวลาอยู่แล้ว นั่งทานข้าวคนเดียวเป็นประจำเลย”

“แต่พี่พรรณไม่อยากทานคนเดียวนี่คะ มันไม่อร่อย”

หญิงสาวจึงลุกขึ้น ยอมให้พรรณรายเกี่ยวเอวเดินลงบันไดมาชั้นล่าง

โต๊ะอาหารมื้อเย็นเคยมีแต่เพียงอาหารง่ายๆ เพียงหนึ่งหรือสองอย่างสำหรับเธอคนเดียว เพราะริปไตยและป้าณรสีมักจะทานข้างนอกกับคนในแวดวงการงานและสังคมของตนเสมอ หลังจากพรรณรายมาอยู่ด้วย รายการอาหารเริ่มจะแปลกใหม่มีรสชาติและจัดเตรียมประณีตยิ่งขึ้น ป้าณรสีเคยสังเกตเห็นด้วยความพอใจ ถึงใจเธอจะไม่ยอมรับหญิงสาวผู้นี้ แต่อย่างน้อยพรรณรายก็ยังช่วยดูแลอยู่เป็นเพื่อนภัสสร

ป้าณรสีรักภัสสร แต่ที่จะให้มาคอยตามดูแลใกล้ชิดเหมือนที่มารดาเคยทำ เธอก็ทำไม่ได้

พรรณรายเรียกให้สาวใช้อุ่นอาหาร ตัวเองจัดวางแก้วน้ำแล้วตักข้าวใส่จานให้

“ทานมากๆ นะคะ จะได้มีแรงดูหนังสือ”

“พี่พรรณนี้เป็นแม่บ้านแม่เรือนดีจัง ถ้าสรเป็นชายหนุ่มละก็จะรีบส่งผู้ใหญ่มาขอเลยเชียว”

อีกฝ่ายวางสีหน้าไม่สนิท “น้องสรเป็นห่วงว่าพี่แก่แล้วยังไม่มีแฟนก็บอกมาตามตรงเถอะคะ”

“โห พี่พรรณแก่ที่ไหนกัน”

“จะสามสิบอยู่แล้ว ถ้าเป็นสมัยก่อนสาวโสดอายุแค่นี้เขาเรียกว่าชู้นคานแล้วละคะ”

ภัสสรหัวเราะคิก “งั้นสาวสมัยนี้ก็ชู้นคานกันเป็นแถวเลยสิคะ”

“สมัยนี้ผู้หญิงเก่งขึ้นก็เลยแต่งงานยาก ไม่เหมือนสมัยก่อนคะ พี่ได้ยินมาว่าสมัยก่อนนี้ บางคู่ไม่เคยพบเห็นกันมาก่อนเสียด้วยซ้ำก็แต่งงานเพราะผู้ใหญ่จัดการให้”

“โอ้ย สรไม่เอาด้วยละ ถ้าเกิดไปเจอประเภทโรคจิตชาติธรรมเข้าจะทำยังไง”

“อ้าว ก็มีนะคะ แต่ว่าก็คงไม่มากหรอก คนสมัยก่อนชีวิตเรียบง่ายไม่ค่อยมีปัญหากดดัน พวกหนึ่งพวกที่วิก็ไม่รุนแรงเหมือนทุกวันนี้”

“จริงสินะคะ”

“สัมคงแต่งงานยาก ทั้งสวย ทั้งรวยทั้งเก่ง เห็นติดต่อยู่ตั้งหลายคนแต่ไม่เห็นจะชอบใครเป็นพิเศษเลย”

“ไม่แน่นะคะ พี่สัมอาจเจอชายในฝันเข้าสักวัน แบบว่าเป็นคู่ตุนาหงันพรหมลิขิตบันดาล ฟ้าส่งให้มาเป็นคู่กันอะไรแบบนี้”

อีกฝ่ายหัวเราะด้วย ชีชีชวนให้ชิมอาหารตรงหน้า “ลองยำเนื้อปลาทอดจานนี้หน่อยซิคะ พี่ปรุงรสเองนะ”

ภัสสรทำตามโดยดี “หืม.... อร่อยคะ.....”

ริปไตยกลับถึงบ้านเมื่อทั้งสองยังอยู่ในโต๊ะอาหาร ภัสสร

ยกมือไหว้บิดาพลางกล่าวคำว่า “พ่อคะ สวัสดีค่ะ” อย่างที่แม่สอนให้ทำมาแต่เล็ก อีกฝ่ายพยักหน้ารับ ใจกลับจดจ่ออยู่ที่หญิงสาวอีกคนหนึ่ง

พรรณรายยิ้มเอาใจ “คุณมารับประทานอาหารมาแล้วหรือยังคะ พรรณนี่ว่าคุณอาจจะกลับดึกก็เลยไม่ได้รอ”

“ทานมาแล้ว” เสียงเขาอ่อน วางสีหน้าไม่สนิทเมื่อพูดต่อไปว่า “ประเดี๋ยวไปที่ห้องนอน มีธุระจะคุยด้วย”

“ค่ะ” อีกฝ่ายรักษารอยยิ้มอ่อนหวานไว้ไม่เปลี่ยนแปลง

ร่างสูงใหญ่จากไปโดยไม่พูดไม่จา อีกครู่หนึ่งพรรณรายก็รวบรวมข้อสงสัย

“น้องสรทานคนเดียวไปก่อนนะคะ พี่จะไปดูว่าคุณต้องการอะไรหรือเปล่าแล้วจะกลับมาค่ะ”

ร่างสมส่วนที่อวบอิมลุ่มตามอีกฝ่ายขึ้นบันไดไป สาวใช้เดินออกมาจากครัวเข้ามาใกล้ กระซิบกระซาบพอได้ยินกันสองคนว่า

“พอมมาถึงก็เรียกเข้าห้องทันทีเลย อย่างนี้อีกไม่นานคุณพรรณก็คงจะไม่ต้องนอนที่ห้องชั้นล่างแล้วกระมังคะ คงตามชั้นข้างบนเร็วๆ นี้แหละ”

ภัสสรมองอย่างไม่เข้าใจ “ทำไมหรือพี่หวาน”

“อ้าว... โถ คุณสรก็...”

ภัสสรรู้ว่าแม่หวานไม่ค่อยจะชอบพรรณรายนัก คำที่พอย้ายเข้ามาถึงสั่งการราวกับเป็นเจ้าของบ้าน ขนาดคุณส้มเป็นลูกสาวคนโปรดยังไม่เคยสั่งงานจุกจิก แม่หวานต้องทำงานมากขึ้นจึงรู้สึกหงุดหงิดต่อต้าน

“พ่อคงมีเรื่องจะใช้พี่พรรณกระมัง”

“คุณสรไม่รู้หรือคะว่าคุณพ่อย่องลงมาห้องคุณพรรณทุกคืน”

คำถามของแม่หวานทำให้ภัสสรเกือบจะสำลัก

“อะไรนะ”

แม่หวานส่ายหน้า “คุณสรไปทำอะไรอยู่ที่ไหน อยู่บ้านเดียวกันเจอกันอยู่ทุกวันแท้ๆ ไม่รู้เรื่องบ้างเลยเชียวหรือคะนี่”

เธอโตพอจะเดาออกว่าแม่หวานหมายถึงเรื่องอะไร.....

บั้นศรีกลับถึงบ้านเมื่อเวลาใกล้ห้าทุ่ม ภัสสรนอนไม่หลับเมื่อได้ยินเสียงและเห็นรถสปอร์ตสีเหลืองโพลของพี่สาวเลี้ยวเข้ามาจึงลุกออกมานั่งรอที่บันได

บั้นศรีถามว่า “ป้านี้แล้วทำไมยังไม่นอน พรุ่งนี้ต้องเรียนหนังสือไม่ใช่หรือ”

“สรรอพี่ส้ม”

“รอทำไมกัน”

ภัสสรลุกขึ้นเพื่อให้อีกฝ่ายเดินผ่าน “งานสนุกไหมคะ”

“ก็ดี”

พอเธอจะตามเข้าห้อง อีกฝ่ายก็หันมาปราม

“ไปนอนได้แล้ว”

“สรไม่ได้คุยกับพี่ส้มมานานแล้วนะ”

“แต่ฟังวงแล้ว ไม่อยากคุย” ปากพูด แต่ปล่อยให้อีกฝ่ายตามเข้าห้องนอนแต่โดยดี

สีหน้าภัสสรบอกความไม่สบายใจ “สรมีอะไรจะบอกพี่ส้ม”

“อะไรหรือ”

เธอลังเล “เรื่องพ่อกับพี่พรรณค่ะ”

อีกฝ่ายหัวเราะในลำคอ “มีอะไรแปลกใหม่หรือ”

“พี่หวานบอกว่าพ่อกับพี่พรรณ.....” เธอหาคำพูดไม่ได้

อีกฝ่ายเดาออก “แล้วไง.....”

“พี่ส้มรู้แล้วหรือ”

บั้นศรียกไหล่ “เรื่องของพ่อเราอย่าไปสอดแทรกเลย มีความสุขของเราไปดีกว่า อีกหน่อยถ้ามีโอกาสก็แยกไปอยู่ที่อื่นปล่อยให้พ่อมีชีวิตของเขา”

“กับพี่พรรณนะหรือคะ”

“กับใครก็ช่าง”

ภัสสรก็เลยเงียบ

“ไปนอนเถอะ พรุ่งนี้ต้องไปเรียนไม่ใช่หรือ พี่เองก็ต้องไปทำงานแต่เช้า”

ร่างเล็กๆ ไบหน้าใสๆ แยกจากไปด้วยอาการเซื่องซึม บั้นศรีอดสงสัยไม่ได้ รู้ว่าแม่จะมีเพื่อนๆ แต่ภัสสรก็ยังขาดความอบอุ่นในหัวใจ

แต่ถึงอย่างไรเธอก็ไม่มีความอดทนพอที่จะคอยดูแลเอาใจใส่และยอมภัสสรไปหมดทุกอย่างเหมือนอย่างแม่เคยเป็น.....